

Sygn. akt IV Pa 55/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SSO Beata Urbańska-Woike

Sędziowie: SSO Beata Łożyńska-Motyka (spr.)

SSO Rafał Jerka

Protokolant: st. sekr. sądowy Zofia Fronckiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 czerwca 2017 r. w Olsztynie

sprawy z powództwa Z. S. (1)

przeciwko Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) Sp. z o. o. w O.

o wynagrodzenie za pracę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie

z dnia 20 lutego 2017 r., sygn. akt IV P 103/16

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Beata Łożyńska-Motyka SSO Beata Urbańska-Woike SSO Rafał Jerka

UZASADNIENIE

Powód Z. S. (1) wniósł o zasądzenie od Przedsiębiorstwa Handlowo- Usługowego (...) Sp. z o.o. w O. kwoty 21.600 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 roku do dnia zapłaty od kwot po 600 złotych miesięcznie za okres 3 lat.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 14 września 2012 roku porozumieniem zmieniającym warunki płacy powoda, jego wynagrodzenie zostało podwyższone do kwoty 3.600 złotych miesięcznie. Od października 2012 roku do stycznia 2013 roku Z. S. (1) otrzymywał wynagrodzenie w umówionej wysokości, a następnie zostało ono obniżone do kwoty 3.000 złotych, co pracodawca tłumaczył problemami finansowymi spółki i obiecywał wyrównanie zaległości w przyszłości, czego ostatecznie nie uczyniono.

Pozwany Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) Sp. z o.o. w O. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła, że w chwili podpisywania porozumienia zmieniającego, Prezes nie miał umocowania do działania w imieniu spółki, albowiem z tym dniem został zawieszony w

pełnieniu czynności. Dodatkowo wskazano, iż powód przez cały okres zatrudnienia nie domagał się wypłaty zaległego wynagrodzenia. Pozwany podniósł także procesowy zarzut potrącenia z kwotą dochodzoną niniejszym pozwem, pobranych i nierozliczonych przez powoda zaliczek.

Pismem z dnia 14 września 2016 roku powód rozszerzył powództwo o kwotę 1.200 złotych, wnosząc tym samym o zasądzenie kwoty 22.200 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 roku do dnia zapłaty od kwot po 600 złotych. Następnie pismem złożonym na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 roku strona powodowa ostatecznie sprecyzowała i rozszerzyła powództwo wnosząc o zasądzenie kwoty 24.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami.

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem wynagrodzenia za pracę kwotę 24 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 marca 2013 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 kwietnia 2013 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 maja 2013 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 czerwca 2013 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 lipca 2013 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 sierpnia 2013 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 września 2013 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 października 2013 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 listopada 2013 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 grudnia 2013 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 stycznia 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 lutego 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 marca 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 kwietnia 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 maja 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 czerwca 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 lipca 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 sierpnia 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 września 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 października 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 listopada 2014 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 grudnia 2014 r do dnia zapłaty

- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 stycznia 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 lutego 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 marca 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 kwietnia 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 maja 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 czerwca 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 lipca 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 sierpnia 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 września 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 października 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 listopada 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 grudnia 2015 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 stycznia 2016 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 lutego 2016 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 marca 2016 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 kwietnia 2016 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 11 maja 2016 r do dnia zapłaty
- od kwoty 600 zł (sześćset złotych) od dnia 01 czerwca 2016 r do dnia zapłaty.

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3600 zł. Jednocześnie Sąd nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1200 zł tytułem opłaty, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Rozstrzygnięcie Sądu I instancji zostało poprzedzone ustaleniami, z których wynika, że Z. S. (1) był zatrudniony w (...) (...), a następnie po przekształceniach, w pozwanej spółce nieprzerwanie od 1987 roku. Od 1 lipca 2011 roku pracował na stanowisku kierownika grupy remontowo-budowlanej w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu z wynagrodzeniem 1.600 złotych, na czas określony. Następnie w dniu 28 lutego 2012 roku Prezes pozwanej spółki w upadłości układowej zawarł ze Z. S. (1) umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, na czas nieokreślony, z wynagrodzeniem w wysokości 3.000 złotych.

W dniu 14 września 2012 roku, w godzinach porannych, D. B. zatrudniona u pracodawcy na stanowisku asystenta Zarządu na polecenie Prezesa Zarządu, przedstawiła pracownikom do podpisu porozumienie zmieniające warunki płacy. W przypadku powoda nowe wynagrodzenie zostało określone na kwotę 3.600 złotych miesięcznie, a nowe warunki miały zacząć obowiązywać od dnia 1 października 2012 roku. W tym czasie przeciwko ówczesnemu Prezesowi Zarządu toczyło się postępowanie przygotowawcze o sygn. akt V Ds. 42/12. W dniu 13 września 2012 roku P. L. (1) został przesłuchany w charakterze podejrzanego. Zgodnie z protokołem przesłuchania czynność zakończyła się o godzinie 10:30. W dniu 14 września 2012 roku już bez czynnego udziału P. L. (1) zostało wydane postanowienie o zastosowaniu wobec wymienionego środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego oraz zawieszenia w

wykonywaniu czynności służbowych związanych z zajmowaniem stanowisk w Zarządzie Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) Sp. z o.o. w O.. Odpis postanowienia został doręczony zarówno P. L. (1) (na adres kancelarii), jak i jego obrońcy w dniu 24 września 2012 roku.

Sąd Rejonowy ustalił nadto, że w dniu 31 października 2012 roku nowy Prezes Zarządu pozwanej spółki- przedstawił pracownikom, w tym powodowi, pisemne oświadczenie, w którym wskazał, iż porozumienie zmieniające warunki płacy zawarte z poprzednim Prezesem Zarządu jest nieważne, albowiem poprzedni Zarząd Spółki został zawieszony w czynnościach służbowych, co czyni wszystkie podjęte czynności bezwzględnie nieważnymi. Wskazano, że w związku z powyższą sytuacją obowiązują warunki pracy i płacy sprzed dnia 14 września 2012 roku. Mimo takiego oświadczenia wynagrodzenie w wyższej wysokości było powodowi wypłacone za miesiące październik, listopad i grudzień 2012 roku oraz styczeń 2013 roku. Pismami z dnia 28 marca 2013 roku i 25 lutego 2016 roku Z. S. (1) zwracał się do zarządu spółki o wypłacenie zaległej części wynagrodzenia oraz o pisemne wyjaśnienie przyczyn zmniejszenia jego wynagrodzenia za miesiące luty i marzec 2013 roku do kwoty 3.000 złotych.

Z ustaleń Sądu I instancji wynika również, że w okresie zatrudnienia powód otrzymywał od pracodawcy zaliczki na dokonywanie zakupów służbowych na rzecz różnych podmiotów- pracodawcy oraz podmiotów powiązanych. J. W.- prowadząca obsługę księgową pozwanej spółki i podmiotów powiązanych sygnalizowała Zarządowi pracodawcy, iż kwestie związane z przyjmowaniem zaliczek i dokonywaniem zakupów na rzecz kilku podmiotów są nieuporządkowane. Wymieniona stwierdziła, iż powód nie rozliczył się z zaliczek na kwotę 8.000 złotych.

W dniu 19 lutego 2016 roku pracodawca wypowiedział Z. S. (1) umowę o pracę z powodu likwidacji stanowiska pracy zajmowanego przez powoda. Okres wypowiedzenia upłynął w dniu 31 maja 2016 roku.

Mając na uwadze poczynione ustalenia, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest zasadne.

Sąd podniósł, że poza sporem pozostawał fakt zawarcia z pracownikami porozumień zmieniających w dniu 14 września 2012 roku oraz wypłacania powodowi wyższego wynagrodzenia do stycznia 2013 roku włącznie. Sąd I instancji podzielił zarówno zeznania świadków D. B. i Ł. B., jak również twierdzenia Z. S. (1), jakoby wymienieni w chwili podpisania porozumień zmieniających w godzinach porannych w dniu 14 września 2012 roku nie wiedzieli, że przeciwko Prezesowi i członkowi Zarządu toczy się postępowanie przygotowawcze, jak również, by wymienieni zostali zawieszani w pełnieniu funkcji związanych z członkostwem w Zarządzie Spółki. Zasadniczo tym okolicznościom nie zaprzeczył także obecny Prezes Zarządu- W. K., który podał dodatkowo, iż przy podpisywaniu porozumień zmieniających nie był i nie potrafi wskazać, czy czynności te zostały podjęte przed faktycznym zawieszeniem P. L. (1) w czynnościach Prezesa Zarządu, czy też po wydaniu takiego postanowienia. Za nieprzekonujące natomiast Sąd Rejonowy uznał twierdzenia strony pozwanej, jakoby wyższa kwota wypłacona pracownikom w okresie od października 2012 roku do stycznia 2013 roku włącznie stanowiła premię.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że zgodnie z treścią art. 100 § 4 k.p.k. postanowienie albo zarządzenie wydane poza rozprawą, od którego przysługuje środek odwoławczy, doręcza się podmiotom uprawnionym do wniesienia tego środka, a postanowienie kończące postępowanie jego stronom, chyba że byli obecni przy ogłoszeniu postanowienia albo zarządzenia. Stronom doręcza się również postanowienie wraz z uzasadnieniem w wypadku wskazanym w art. 98 § 2. Z uwagi zatem na fakt, iż P. L. (1) nie był obecny przy ogłoszeniu postanowienia w dniu 14 września 2012 roku, co zostało wykazane dokumentami ze sprawy II K 70/13, postanowienie zostało doręczone zarówno jemu, jak i jego obrońcy. Nie sposób przy tym pominąć treści art. 462 § 1 k.p.k., zgodnie z którym jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, zażalenie nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia. Sąd Rejonowy podkreślił jednak, że z treści tych przepisów nie można wyprowadzić prostego wniosku, iż wszelkie czynności podjęte przez P. L. (1) w stosunku do osób trzecich wobec pozwanej spółki (a do takich należy też w tym przypadku zaliczyć jej pracowników), stały się bezwzględnie nieważne od dnia 14 września 2012 roku włącznie z tym dniem.

Sąd I instancji podniósł, że strona pozwana nie wykazała, by w chwili podejmowania czynności pracodawcy P. L. (1) był świadomy zastosowania wobec niego środka zapobiegawczego, jak też i tego, że w chwili podpisania porozumienia zmieniającego z pracownikami, postanowienie organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze w ogóle już

istniało. Zasadniczo, dla uproszczenia obrotu prawnego, obowiązywanie orzeczeń, w tym postanowień o stosowaniu środków zapobiegawczych liczone jest w dniach i od dnia zastosowania. Jednakże specyfika przedmiotowej sprawy pozwala na przyjęcie, że nie sposób uznawać czynności P. L. (1) za nieważną, bądź bezskuteczną wobec osób trzecich w sytuacji, gdy istnieje pewność, iż została ona podjęta przed formalnym doręczeniem wymienionemu odpisu postanowienia oraz bardzo wysokie prawdopodobieństwo, że została podjęta zanim postanowienie o zastosowaniu środków zapobiegawczych w ogóle zaistniało. Zdaniem Sądu Rejonowego, zupełnie nieuprawnionym wydaje się pozbawianie skuteczności decyzji, „rozcigając” w tym przypadku obowiązywanie postanowienia o zastosowaniu środków zapobiegawczych wstecz na okres przykładowo jeszcze przed jego fizycznym wydaniem.

Sąd I instancji podkreślił również, że nawet gdyby przyjąć, że porozumienia zmieniające z dnia 14 września 2012 roku zostały zawarte już po fizycznym wydaniu postanowienia (lecz z całą pewnością przed jego doręczeniem podejrzanemu i jego obrońcy oraz wpisem do KRS), to okoliczności związanych ze skutkami czynności prawnej podjętej z osobą zawieszoną w pełnieniu czynności Prezesa Zarządu Spółki nie można oceniać także w oderwaniu o treści art. 14 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. 121.769 z późn. zm.), zgodnie z którymi podmiot obowiązany do złożenia wniosku o wpis do Rejestru nie może powoływać się wobec osób trzecich działających w dobrej wierze na dane, które nie zostały wpisane do Rejestru lub uległy wykreśleniu z Rejestru oraz art. 17 cytowanej ustawy, według którego domniemywa się, że dane wpisane do Rejestru są prawdziwe (ust. 1), jeżeli dane wpisano do Rejestru niezgodnie ze zgłoszeniem podmiotu lub bez tego zgłoszenia, podmiot ten nie może zasłaniać się wobec osoby trzeciej działającej w dobrej wierze zarzutem, że dane te nie są prawdziwe, jeżeli zaniedbał wystąpić niezwłocznie z wnioskiem o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu (ust. 2).

W ocenie Sądu I instancji, przepis art. 14 ustawy o KRS chroni zatem osoby trzecie działające w dobrej wierze, chyba że rzeczywisty stan prawny nie jest sprzeczny ze stanem prawnym ujawnionym w KRS. Zgodnie z art. 7 k.c. domniemywa się dobrą wiarę; w razie więc sporu co do braku dobrej wiary osoby trzeciej, ciężar dowodu spoczywa na podmiocie rejestrowym. Powołując się na poglądy doktryny oraz orzecznictwa, Sąd wskazał, że w dobrej wierze jest ten, kto nie zna danych niewpisanych do KRS lub z niego wykreślonych. Wykazanie złej wiary polega na udowodnieniu, że osoba trzecia wie o istnieniu danych niewpisanych lub wykreślonych z Rejestru bądź wprawdzie nie wie, lecz braku wiedzy w tym zakresie nie można uznać za usprawiedliwiony w danych okolicznościach sprawy. Czynność prawna dokonana przez spółkę z o.o. reprezentowaną przez odwołanego członka zarządu, który w chwili jej dokonywania był nadal wpisany do rejestru przedsiębiorców, nie jest dotknięta sankcją nieważności bezwzględnej. Skutkiem dokonania czynności prawnej przez osobę, która w chwili jej dokonania w imieniu osoby prawnej nie była już w składzie organu tej osoby prawnej, ale była jeszcze ujawniona w rejestrze jako uprawniona do jej reprezentacji, nie jest nieważność tej czynności prawnej. O ważności czynności prawnej nie decydują bowiem wyłącznie reguły wynikające z art. 38 i 39 k.c., lecz również system domniemań przyjęty w przepisach KrRejSU, które, jako przepisy szczególne w stosunku do przepisów k.c., muszą być wykładane ściśle. Kierując się tymi założeniami, przyjęć należy, że art. 14 KrRejSU określa inaczej niż k.c. skutki prawne braku wymaganego wpisu w rejestrze, którego przeciwieństwem jest istnienie wpisu nieodpowiadającego już aktualnemu stanowi prawnemu. Skutki te polegają jednak na tym, że czynność prawna zdziałana w okolicznościach określonych w art. 14 ustawy jest dla spółki wiążąca w jej relacjach z osobą trzecią.

Natomiast w świetle art. 17 ustawy o KRS „szczególne znaczenie dla osób trzecich, zwłaszcza kontrahentów podmiotów wpisywanych do rejestru przedsiębiorców, mają wpisy osób uprawnionych do działania za taki podmiot rejestrowy w stosunkach zewnętrznych, tzn. do reprezentacji. Wpis takich osób w KRS ma charakter deklaracyjny. Problemy prawne mogą się pojawiać w sytuacji, gdy istnieje rozbieżność między danymi ujawnionymi w KRS a rzeczywistym stanem prawnym, wynikającym z faktu powołania lub odwołania danej osoby z funkcji reprezentanta przedsiębiorcy. Wskazując na poglądy judykatury Sąd Rejonowy podkreślił, że ani art. 38 k.c., ani art. 39 § 1 k.c. nie przewidują wprost sankcji nieważności w przypadku dokonania czynności w imieniu osoby prawnej przez osobę, o której mowa w drugiej z tych norm. Sankcję taką wyprowadzano w drodze analogii do regulującego podobną sytuację art. 103 k.c. przez uznanie, że czynność prawna dokonana w warunkach określonych w art. 39 k.c. jest sprzeczna z prawem w rozumieniu art. 58 § 1 k.c. Taki pogląd, co do zasady, zasługuje na pełną akceptację, nie można jednak tracić z pola widzenia norm szczególnych, które sankcję taką mogą wykluczyć. Normy takie, przewidujące ochronę dokonującej z "rzekomym

organem" czynności prawnej osoby trzeciej, zawarte są między innymi w ustawie z 20.8.1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j. Dz.U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 ze zm.). Art. 17 tej ustawy wprowadza domniemanie prawdziwości wpisu, jej art. 14 natomiast przewiduje, że podmiot obowiązany do złożenia wniosku o wpis do tego Rejestru nie może powoływać się wobec działających w dobrej wierze osób trzecich na dane, które nie zostały do Rejestru wpisane lub które zostały z niego wykreślone. Owo domniemanie prawdziwości wpisu i niemożność powoływania się na dane nie figurujące w rejestrze może wyłączyć nieważność czynności, ale jedynie w stosunku do osób działających w dobrej wierze.

Zdaniem Sądu Rejonowego, nie może ulegać jakiegokolwiek wątpliwości, że powód zawierając z P. L. (1) porozumienie zmieniające z dnia 14 września 2012 roku działał w dobrej wierze. Pozwany nie wykazał przy tym, by takiej wiary należało odmówić P. L. (1), któremu nie ogłoszono przecież postanowienia o zastosowaniu środków zapobiegawczych, a brak jest dowodów, że w godzinach porannych (kiedy to porozumienia zmieniające zostały przedstawione pracownikom do podpisu) takie postanowienie już istniało, bądź wymieniony o nim wiedział.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy przyjął, że strony porozumienia zmieniającego z dnia 14 września 2014 roku działały w dobrej wierze, a zgodnie z wpisem do KRS według stanu na dzień 14 września 2012 roku P. L. (1) miał prawo reprezentowania spółki, o czym mieli pełne prawo być przeświadczeni pracownicy pozwanej. W tej sytuacji zawarte porozumienie zmieniające należy uznać za ważne i skuteczne. Nadto Sąd I instancji wskazał, że jeśli pracodawca chciał skutecznie uchylić się od czynności podjętych przez poprzedniego Prezesa Zarządu, winien był złożyć pracownikom, w tym powodowi, wypowiedzenia zmieniające, o którym mowa w art. 42 § 2 i 3 k.p.. Nie sposób przy tym przyjąć, że oświadczenie z dnia 31 października 2012 roku, zgodnie z którym stwierdzono nieważność porozumień zmieniających z dnia 14 września 2012 roku może stanowić dorozumiane wypowiedzenie zmieniające warunki płacy, tzn. przywracające stan sprzed dnia 14 września 2012 roku. Pozwana nie obaliła skutecznie twierdzeń powoda, który stwierdził, że przyjął do wiadomości treść tego pisma i poświadczył ten fakt podpisem, albowiem zapewniono go, iż jest to tylko oświadczenie Zarządu.

Sąd Rejonowy wskazał również, że brak jest podstaw do przyjęcia, by pozwany skutecznie zgłosił zarzut potrącenia. Kwota przedstawiona do potrącenia nie została wskazana w odpowiedzi na pozew, a wynika dopiero z jego załączników (8.000 złotych). Zgodnie z art. 498 § 1 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Sąd I instancji podniósł, iż pozwany nie złożył powodowi materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu. Należy bowiem odróżnić potrącenie materialnoprawne od zarzutu potrącenia- czynności procesowej. Potrącenie materialnoprawne powoduje umorzenie wierzytelności. Bez złożenia oświadczenia o potrąceniu nie może więc być mowy o procesowym zarzucie potrącenia. Dodatkowo, dla skuteczności materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu, wymagane jest jego dojsię do powoda zgodnie z art. 61 k.c.

Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, że nawet jednak przy przyjęciu stanowiska przeciwnego (choć w ocenie Sądu zupełnie nieuzasadnionego), pozwany ani w odpowiedzi na pozew, ani też później nie wskazał nawet kwoty, jaką przedstawia do potrącenia. Jedynie z załączonego oświadczenia księgowej J. W. i jej zeznań można domyślać się, iż chodzi o kwotę 8.000 złotych, nie wspominając już o jakimkolwiek szczegółowym wyliczeniu rzekomej należności oraz poparciu tych wyliczeń jakimikolwiek dokumentami.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze strony Prezesa Zarządu pozwanej spółki, albowiem strona wezwana do osobistego stawiennictwa na termin rozprawy nie stawiała się i nie nadesłała usprawiedliwienia niestawiennictwa. Sąd uznał okoliczności sprawy za dostatecznie wyjaśnione. Wniosek o przesłuchanie Prezesa Zarządu za stronę pozwaną zmierzał do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Nadto Sąd oddalił wniosek dowodowy o przedłożenie list płac, na okoliczność wysokości wynagrodzenia wypłacanego powodowi, albowiem okoliczność ta pozostawała między stronami niesporna.

Mając na względzie powyższe rozważania, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu zarzutu potrącenia Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 24.000 złote tytułem niewypłaconej części wynagrodzenia wraz z odsetkami od kwot po 600 złotych miesięcznie, począwszy od dnia 11 marca 2013 roku (wynagrodzenie za luty 2013 roku) do zakończenia stosunku pracy powoda.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 w zw. z § 2 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, zaś o opłacie na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych. O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono w oparciu o art. 477² § 1 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku pozwany wniósł o jego zmianę przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesy według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. przez niedostateczne rozpoznanie sprawy i pominięcie przy wyrokowaniu znaczenia wydanego w stosunku do P. L. (1) postanowienia z dnia 14 września 2012 r. o zastosowaniu wobec niego środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w czynnościach służbowych;

b) art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, polegającą na oddaleniu wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka P. L. (1), przez stwierdzenie, że dowód ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, podczas gdy Sąd powinien wziąć pod uwagę powyższy dowód jako istotny dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, zwłaszcza co do okoliczności istnienia roszczenia powoda oraz zbadania, czy powoda faktycznie chroniła „dobra wiara” w związku z dyspozycją art. 14 ustawy o KRS, przy jednoczesnym pominięciu skutków prawnych postanowienia Prokuratora.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSN 2008/6/55.). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy wyjaśnił istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swe ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd

pierwszej instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów, stąd też Sąd Okręgowy ustalenia Sądu pierwszej instancji uznał i przyjął za własne. Sąd II instancji nie dopatrywał się uchybień we wnioskach Sądu Rejonowego, oceniając zarazem, iż na gruncie posiadanego materiału dowodowego jego rozumowanie było logiczne, poparte szeroko argumentami znajdującymi uzasadnienie w świetle zasad doświadczenia życiowego.

Apelacja pozwanego sprowadza się w istocie do polemiki z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji.

Wbrew stawianemu zarzutowi, Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący odniósł się do wydanego w dniu 14 września 2012 r. postanowienia o zastosowaniu wobec P. L. (1)środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w czynnościach służbowych. Niewątpliwie w świetle przepisów postępowania karnego powyższe postanowienie obowiązywało od dnia jego zastosowania. Nie można jednak automatycznie twierdzić, że wszelkie czynności podjęte przez wyżej wymienionego w tym dniu w stosunku do osób trzecich wobec pozwanej spółki, były bezwzględnie nieważne. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, po pierwsze nie ma jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, że w chwili zawierania porozumienia zmieniającego warunki płacy powoda, były prezes spółki wiedział o zastosowaniu wobec niego środka zapobiegawczego (nie był obecny przy ogłoszeniu postanowienia, wobec czego zarządził doręczenie jego odpisu zarówno jemu, jak i obrońcy), po drugie, nie ma nawet pewności, by zostało ono wydane przed zawarciem porozumienia. Do powyższego dodać trzeba, że Sąd I instancji, przywołując poglądy doktryny oraz judykatury, szczegółowo odniósł się do skutków czynności podjętych przez zawieszonych członków zarządu wobec osób trzecich. Nie ulega wątpliwości, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy, stosownie do przepisów ustawy o KRS, powoda chroniła „dobra wiara”. Pozwany w żadnym stopniu nie wykazał, by było inaczej. Powyższe skutkowało prawidłowym przyjęciem przez Sąd Rejonowy, że brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że zawarte porozumienie było bezwzględnie nieważne. Okoliczności tej nie może zmienić wystosowane do powoda pismo z dnia 31 października 2012 r., w którym pozwany informował, że w związku z zawieszeniem P. L. (1)z dniem 14 września 2012 r. w czynnościach służbowych, wszelkie podjęte przez niego czynności, włącznie z tym dniem, są z mocy prawa bezwzględnie nieważne.

Powód zawierając ze swym pracodawcą porozumienie zmieniające warunki płacy, działał w dobrej wierze. Skutkiem tego porozumienia jego wynagrodzenie uległo od dnia 1 października 2012 r. podwyższeniu o kwotę 600 zł miesięcznie. Jeśli pozwany uważał, że podwyższenie wynagrodzenia pracownikom było nieuzasadnione, to jedynym rozwiązaniem w tej sytuacji było wypowiedzenie warunków płacy w oparciu o przepis art. 42 k.p.. Z całą pewnością nie można uznać, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, by pismo z dnia 31 października 2012 r., stanowiło dorozumiane wypowiedzenie warunków płacy, albo by do takiego wypowiedzenia doszło przez czynności konkludentne, zważywszy na fakt, że pozwany wypłacał powodowi, podobnie jak i innym pracownikom, podwyższone wynagrodzenie przez okres 4 miesięcy. Po zaprzestaniu wypłaty podwyższonego wynagrodzenia powód zwrócił się do pozwanego pismem z dnia 28 marca 2013 r. o wyjaśnienie przyczyn obniżenia wynagrodzenia za pracę, za miesiące luty i marzec 2013 r., co także świadczy o braku jakiegokolwiek zgody powoda na obniżenie wynagrodzenia.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, polegającą na oddaleniu wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka P. L. (1). Przede wszystkim podkreślenia wymaga fakt, że pozwany w toku postępowania nie zgłaszał wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań w charakterze świadka P. L. (1), zaś Sąd z urzędu nie ma obowiązku prowadzić postępowania dowodowego. To strony, stosownie do treści art. 232 k.p.c., dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, są obowiązane wskazywać dowody. Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, jednak ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. To na pozwanym ciążył obowiązek dowodzenia faktów uzasadniających jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda. Skoro w toku procesu nie został zgłoszony wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań wymienionego wyżej świadka, to tym samym nie jest zasadny zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

O kosztach procesu za drugą instancję Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 i § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).

SSO Beata Łożyńska-Motyka SSO Beata Urbańska-Woike SSO Rafał Jerka